

„nou ik bij de kachel wer ontdeui. Hedde 't nijs van 't dêrrep al gehurd?”

— „Dat juffer Jans geet trouwe?” lacht Geurt, en hilt de piep 'n end van de mond af, um mit 'n losse moel goed uut te kunnen lache. „Mit 'n wedeman van over de zestig, wor? 'n Opzichter van 't spoor uut Aorem, wor?”

— „Den hoeveulste is dat nou wel, veur wie ze de liemhoutjes het uutgezet?” pruttelde Kobus van Drute. „Veur hoeveul kjels zou dat wief ien d'r leven 't garn wel gespanne hebbe? Mar nou is t'r dan toch een gevange! 't Wier ok tied! Drie-en-vieftig is ze, naor ik heur? Ik heb me um de worheid te zegge, toch nooit kunne begriepe, dat ze niet getrouwd is ien de jonge jaore. Nou gift 't toch niks mer. 'n Mooje djen altoos! Of mooi? Mooie kop zwart krulhaor! Wat vaol van gezicht! En dan alles van d'r vaoder ge-urreve! Dat motte ok niet uutvlekké! Dat mooie huus ien 't dêrrep! Mooie spulle! Want de minse kawauwele nou wel veul over juffer Jans, mar d a t mot toch gezeid: 't is t'r altoos veul moier ien huus as bij den domenee, altoos gewest! En juffer Jans zegge ze toch allemaol mar. 'n Errebeiersmins mit 'n hofstedje wou ze niet. En 'n heer wou heur niet!”

— „Hoe witte gij dat zo goed, Kobus?” vroeg Geurt, „dat ze 'n errebeiers-mins mit 'n mooi hofstedje niet wou?”

Allemaol begonne ze te lache, de Grootte Geurt 't hardste.

— „Heur de hiemkes ien de schorsteen 's, Miet!” zei Kobus. „Djen, 't is altied gezellig bij ou ien de keuke. Hè, ge zou hier altoos motte kunne blieve zitte. Heur de wiend 's uutzette!”

Mar de andere lachte mar deur, hardop. Miet stotte Jan van Gêrreve, die aon heur kant van de kachel zat, 's aon den êrrem mitte hand ien de zok.

— „Goed!” zei Kobus, „ik wil 't wete, da'k t'r ien m'n jonge jaore wel 's over gedocht heb. Mar was ik t'r beter mee af gewest as nou mit Daat, boer? 'k Heb minder cente, mar meer vree, meer hartelijkheid. Liefde nume ze dat ien de boeke.”

— „Vree, hartelijkheid, liefde”, pruttelde Jan van Gêrreve mitte kop vurover naor de kachel toe veur z'n eige heer. Dochtie meschien aon dat wief van 'm? Aon die grootte schrèwmoel?

— „En worrum is t'r dan niks van gekomme?” grunnikte den boer tege Kobus.

Die Geurt durreft ok mar alles te vraogen en te zegge.

— „A'k nou eerlik weze mot, dan zit dat zóó: ze hiel altoos 'n slag um de pols, 'n drêj um den êrrem, zei gin nee, zei gin ja. Ze was ok zoo alderiezend bij de hand, zo astrant, zoo strabant! Bar! Overal had ze wat over te bestelle. Nou, daar wit domenee Huisman, die we gehad hebbe, zat van te vertelle. En de meestersjuffer dan? Die mot 'n keer aon juffer